

DĂ-NE, DOAMNE, RUGĂCIUNE!

Rugăciunea ne face capabili de comunicarea pe verticala omului-icoană a lui Dumnezeu pe pământ! De obicei ezităm să observăm darul Duhului, care „Se roagă pentru noi cu suspine negrăite“ (Romani 8,26)

Dar și atunci când înțelegem într-un anumit sens darul de rugăciune, tot omeneste reacționăm, fără a căuta locul tainic de unde vine impulsul unei respirații cu „aerul“ de dincolo de atmosfera vecină cu starea noastră biologică.

Trebuie să existe un Cineva, care din tainicul spațiu al inimii să ne miște spre gând și, de acolo, spre voința liberă, „ușa“ prin care poate intra rugătorul.

„*Iată, stau la ușă și bat*“ (Apocalipsa 3, 20) nu este doar o exprimare cuminte și divină. Este chiar o discretă percepție tot greu de sesizat în perimetrul vieții noastre omenești.

Iată, așadar, chiar Hristos Domnul Se roagă, ne roagă, așteaptă și ne așteaptă să-I deschidem „ușa“ inimii și, prin dogoarea Duhului Sfânt, poate fi sesizată de cei sensibili la lumină și la căldura harului impulsul binefăcător, pacificator, hrănitor și creator al comunicării, tot tainice, cu Dumnezeu, prin rugăciune.

Așadar, rugăciunea ne face mult mai autentici, mai adevărați, mai realiști, mai dispuși la topirea ghețarului solipsismului, al egoismului și al autosuficienței.

Deci, nu noi facem rugăciunea! Noi, în Biserică, primim de la Hristos Domnul, asemenea Sfinților Apostoli, darul rugăciunii.

Spre a înțelege, chiar și cu mintea noastră omenească, „hrana“ rugăciunii pentru creșterea noastră la măsura omului-frate cu tot anul și fiu al lui Dumnezeu, apelăm la toate modelele sfinte și la învățăturile Sfinților Părinți în Biserică, spre a ne edifica personal asupra darului ceresc al rugăciunii, spre a primi harul și darurile rugătorului!

O încercare a multor truiditori în „brazda” spirituală a Bisericii de la Departamentul de Teologie din cadrul Universității „Dunărea de Jos” - Galați și din alte centre universitare din țară ne ajută să pătrundem în „școala” tainicei deprinderi a rugăciunii.

Evident, ne întrebăm și asupra recomandării evagriene în viul contemporanității prea seculare:

„Dacă ești teolog, roagă-te!

Roagă-te să fii teolog!”

Sperăm din toată inima în mila lui Dumnezeu Care ne oferă rugăciune nu doar ca ritual și gest eliberator mecanic ori sentimental, ci mai ales ca hrană esențială a sănătății sufletești și umane pentru slujitori, pentru profesori, pentru studenți, pentru lume.

Fie o ofrandă a ostinelilor de două ori folositoare: cea a rugăciunii personale, mai înainte de a așterne pe pagină reflecții despre rugăciune și cea eliberatoare de singurătatea socială din mijlocul marilor aglomerări umane, prin cheia comuniunii, descuierea „ușilor” inimilor doar atunci când, sub Pantocrator, la Sfânta Liturghie, cu toții auzim invitația: „Sus să avem inimile!”

În noi și între noi, cu siguranță vuetul Duhului ni-L arată viu și lucrător pe Domnul nostru Iisus Hristos!

† Casian,

Arhiepiscopul Dunării de Jos